

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετ' όντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

'Εννιακόσα τέσσαρα και χίλια,
πού δά 'βγούν λαοί με πειραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν ήρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμπού» ανέλλιπή
με την άνάλογον τιμήν κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

'Εξ του μνήος τοσ Μάρτην,
πού τόν λέν κατσουλογράφτη.

Πούντος όκτακόσα και τριανταέξη,
κρίσεως ήμερα λένε πως δά ήξη.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκτετος.

— Φεύγω...

Π.— Πού πξς, βρέ Φασουλή;

Φ.— Και μ' έρωτξς, βουβάλι;
σήμερα πανηγύρεων πανήγυρις μεγάλη.

Σήμερα πρέπει, Περικλή, δικαίως ν' άπορήσας,
μέγας ό σιδηρόδρομος τοσ Πειραιώς-Λαρίσης.
Τήν σήμερον έχαινα σιδηροδρόμων νέων
και ήβμα προς την πρόδον τά μάλιστα γεννατον.

Σιδηρόδρομος σφυρίζει
'στάς έκτάσεις των κοιλάδων,
μέ σφυρίγματ' άφυνίζει
τήν ήχω των πεδιάδων.

Σιδηρόδρομος μξς τρέχει προς τόν μέγαν Παρνασσόν
κι' έντρομοι 'μπροστά του φεύγουν τόσαι νύμφαι των δασών,
λησιμούνται χρόνων πόνοι,
κι' έχω μέσα 'στό βαγόνι.

μ' ύποκειμένα μεγάλα
τρώγω χάρισμα καβάλα.

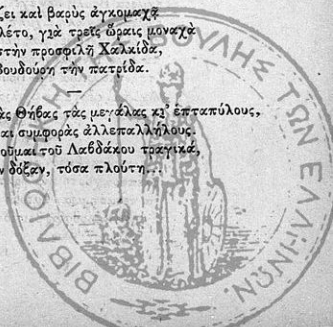
Σιδηρόδρομος σφυρίζει,
σιδηρόδρομος περνά,
πρόδος παντού μυρίζει,
Θεοτόκης κυβερνά.

Βλέπω μέσα σέ βαγόνια
σάν μανάρια, σάν καπόνια,
τούς κρατούντας τάς ήνίας τής 'Αρχής τής άνωτάτης,
'στό βαγόνι κι' ό Κορριάτης,
κι' έχω μόλα κι' έχω λέσσα
ένας Κόντες είναι μέσα.

Τήν 'Ελλά και τό Κορδόνι
ψάλλω με παρουσμούς,
γέρος βγαίνει σέ μπαλκόνι
και φωνάζει γιά θεσμούς.

Σιδηρόδρομος σφυρίζει και βαρύς άγκυμαχξ
και σέ πάει, Περικλέτο, γιά τρεξί ώραις μοναχά
μέσ 'στην προσήλι Χαλκίδα,
τοσ Βουδούρη την πατρίδα.

Τώρα βλέπω και τάς Θήβας τάς μέγας κι' έπτακύλους,
έδοκίμασαν τό πάλα συμφοράς άλλεπαλλήλους,
Δυστυχήμα τα 'θυμομαί τοσ Λαβδόκου ταχίμα,
τόσην δόξαν, τόσα πλούτια.

τώρα βγάζουν τὸν Δαούτη,
καὶ τὸν Κόλλα τὸν Ἀσίτη, καὶ τὸν Μπέλλο τὸν Λουκά.

Αἰτός δὲν βασιλεύει,
μπούζουκὼν ἀκούω μέλος,
καὶ γὰρ φόρους ἀγορεύει
στὴν πλατεῖαν ὁ Κυρέλος.

Χαίρε, πόλις τοῦ Λαῶν, τοῦ Κουκούλζα πατρίς,
ὅπου βγάζεις μόνον τρεῖς.
Ἐὐὸ χρόνος ἐκστρατείας μ' ἐνθυμίζει φλογερός,
μὰ καὶ λόγους ἱεροῦς.

Ἐφ' αὖτε πολέμους τότε κι' ἡ δικὴ μου παχλομοῦσα,
κι' ἐμπνευσμένος τραγουδοῦσα
φαντασάκι μὲ τὸ μοῦσι:
γιαὶ σου, Μπέλλο μ' καὶ Πετούση.

Τί πανήγυρις, παιδιὰ...
πᾶμε καὶ στὴ Λειοαδία.
Ζεῦκι σήμερα κι' ἀργία,
κι' ὅλοι νὰ γενοῦμε τάπα
γιαὶ νὰ πηδῶμε στὴν ὑγεία
τοῦ Μπουφιδῆ καὶ τοῦ Λάππα.

Νέον κλέος, νέον νεῖκος,
ζήτ' ὁ Γιάννης, ζήτ' ὁ Νίκος.

Χαίρε, γῆ βασιλοκτόνος μὲ τοὺς πόρους τοὺς βεδάκιους
καὶ τὰ τόσα προϊόντα, ποὺ σοὺ φερνουνε λεπτὰ...
εὐ γὰρ τὸ Πρωτοδικεῖο πιάστηκες μὲ τοὺς Θηβαίους,
καὶ θὰ 'βλέπαμ' ἐκστρατείας σὰν κι' ἐκείνην τὴν Ἐπτά.

Σιδηρόδρομος πρὸς δρᾶσιν νέαν ὠθῆσιν μὰς δίδει,
ζήτω πάλι τὸ Μπουφιδῆ.
Τούτος εἶναι ὅστιν καρδὴ
τοῦ Κορφαῖτη νύκτα 'μέρα,
τούτος καὶ χωρὶς κλειδία
τὴν ἀνοίγει πέρα πέρα.

Τόκα μία... ζήτ' ὁ Νίκος,
ποῦ γὰρ τούτον λέν ἀδίκως
πὼς κρατεῖ μεγάλη κακία
τοῦ κυρίου Σκαπινάκη
κι' ὁ Βουδούρης ὁ Νκουτίκος.

Σιδηρόδρομος μὰς τρέχει,
σήμερα Βουλὴ δὲν ἔχει,
σήμερα μεγάλη Σχόλη
κι' οἱ Κικερωνές μας ὅλοι
πᾶνε μὲ τὸν Βασιλῆα
στὴν Χαλκίδα τοῦ Βουδούρη...
ὦχ! καὶ φέρτε τὰ βουζιά,
χόστε καὶ κρασί γιὰ γουρί.

Πέρνουν καθάρν ἀέρα,
βλέπουν χόρτο καὶ γρασιδί...
θὰ περάσῃ μὴν ἡμέρα
δίχως ν' ἀκουσθῇ βερσιδί.

Σήμερα Βουλὴ δὲν ἔχει, μόνο τζάμπα φαγοπότι,
ἐρχονται κι' οἱ ξένοι Πρέσβεις, τῆς Ἑλλάδος φίλοι πρῶτοι.
Ἄφρησε καὶ σὺ γὰρ λίγο, Περικλέτο μου τεμπέλη,
τὼν κλεινῶν κομπροστέφανων τὴν ζωὴν τὴν ἀηδῆ...
κρίμα κρίμα ποὺ δὲν εἶναι κι' ὁ Σινιόρος Σιλδοστρέλλη
γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ στραβά του καὶ τὴν πρόδον νὰ δῇ.

Σὲ καπνὸ πυκνὰς τολύπας
λησμονοῦμεν φόρων λύπας.
Διασχίζω κάμπους, ὄρη,
καὶ φωνάζω, βρέ σκιάτη,
ἀς γενοῦν χαλάλ' οἱ φόροι
τοῦ πολεμικοῦ Κορφαῖτη.

Τὼρ' ἀς βάλ' ὑπερφάνως
μόνος του καὶ μὲ τοὺς ἄλλους
τρομερὸν πολέμου κρᾶνος
κι' ἀς ἱππεύσῃ Βουκεράλους.

Τώρα μάλιστα ἔμπορεῖ
μὲ Κορφαῖτικο μπουρί
τὴν κασέλα του νὰ τοῖξῃ
καὶ πολέμους νὰ κηρύξῃ.

Τὼρ' ἀς τρέξῃ ὅσ' ἄγωνα
μ' Ἀθηνᾶς Γοργόνειον,
κι' ἀς φορέσῃ τελαμῶνα
σὰν τὸν Τελαμῶνα.

Τὼρ' ἀς βάλῃ νέους φόρους ὅσ' ὡν Ρωμῶν τὴν κασιδιάρᾳ
ὅσους θέλει καὶ δὲν θέλει,
τώρα μίᾳ παληροδάρᾳ
γιὰ τοὺς φόρους δὲν μὰς μέλει.

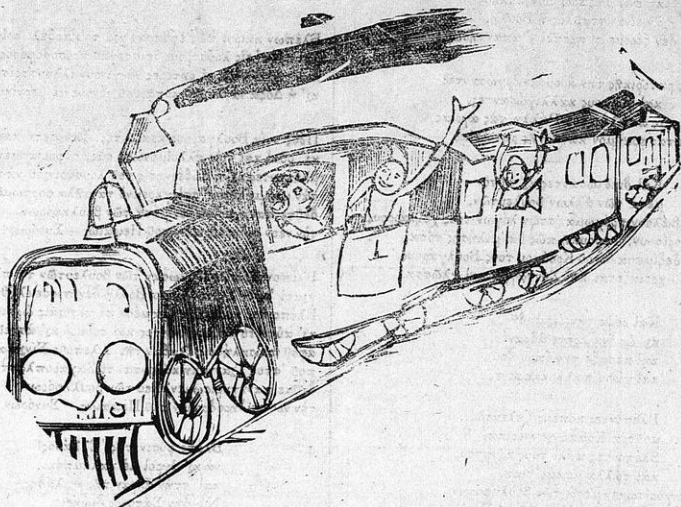
Σιδηρόδρομον μεγάλον ἀπεκτῆσαμεν καὶ νέον,
παύουν οἱ παροξυσμοί,
κι' ἀς γενοῦν προδιδασμοὶ
λοχιῶν καὶ δεκανέων.

Τώρα μὴν ἀνησυχῇτε
καὶ κανεὶς ἀς μὴ λυπάται,
τώρα σάμπιγγες ἔχετε,
τώρα τύμπανα κτυπάτε.

Τώρα κάνετε στρατό,
ρήτορες τῆς καρδιάνας...
μία, δύο, τρεῖς καὶ τό,
τρεῖς καὶ τὸ λουρί τῆς μάνας.

Μὲς ὅστιν τόσην εὐωχίαν
ψάλλετε τὸ ροσιγιόλ.
ψάλλετε τὴν εὐτυχίαν,
ποῦ μὰς φέρν' ἡ Μπατιγιόλ.

Τώρα πᾶς συγκοινωνία
μὲ τοὺς συμπολίτας μας,
τώρα κι' ἡ Μακεδονία
θὰν ἔμπρὸς ὅστις μὲταις μας.

Περικλή σαπκοιλιά,
που φωνάζεις για καρβέλι,
φεύγω με τον Βασιληά
και με πάντας τούς εν τέλει.

Τί πανήγυρις! τί τρέλλα!
ὦχ! αἰμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη!...
δώστε μου και μὴν ὁμοπέλα,
κι' ἐνδεχόμενον νὰ βρέξη.

Περικλέτο μου Σκαρίλο,
ζήτωσαν στρατοὶ και στόλοι,
δῶσε μου και γιὰ τὸν ἥλιο
τὸ μικρὸ μου παρασούλι.

Ποία βλάστησις σφριγῶσα
και πρὸς ἀνθήσιν ὀργῶσα.
Τί γρασιδιὰ φουντωμένα,
κι' ἔρχονται μαζί μ' ἐμένα
κι' ὅλ' οἱ μέλλοντες και πρῶν τῆς Ἑλλάδος κυβερνῆται,
παρεκτὸς τοῦ Θεοφωῆ,
πού μᾶς κάνει τὸ βору,
πλὴν κι' ἀπόντα τὸν παππούλην ἀπαξάπαντες ὑμεῖτε.

Σιδηρόδρομος σφυρίζει, σιδηρόδρομος ἔχει,
κι' ἔρχεται μετὰ χαρᾶς
κι' ὁ Ζαήμις ὁ ψαράς,
ὅπου πάλιν μετὸν Κόντε συμμαχεῖ κι' ἐπιμαχεῖ,
ὅπως τώρα κι' ὁ Μικᾶδος ὁ πολὺς μετὸν Κορέα,
κι' ἡ θρὸ στρούγγαις ἐπὶ πάλι ξαναγίνονται παρέα.

Ὁ Κορφιᾶτης κατὰ πάντα τὸν κηρύττει, στραβοκάνη,
σύμμαχόν του λατρευτὸν,
κι' ἀπὸ μία και πενήντα μὴ σαρανταπέντε κάνει
τὴν μεταλλικὴν γι' αὐτόν.

Π.—Τὰς συμμαχίας βλέποντες και τοὺς συνδυασμοὺς
ἔστω χωρὶς ὠφέλειαν, ἔστω χωρὶς συμφέρον,
και μ' ὅλα ταῦτ' ἀντικεινται στοὺς τρεχόντας θεσμοὺς
καθὼ διδάσκει πολὺς ἐκ Γορτυνίας γέρον.

Βλέποντες πὺς υπέγραψαν τὴν μυστικὴν συνθήκην,
ἥτις ὑπόσχεται λαμπρὰν κατὰ Βουλγάρων νίκην,
τὴν Δύσιν ἀντικρύζοντας και τὴν Ἀνατολὴν
κι' ἰδόντες πὺς ἐτρόμαξε σπουδαίως τὴν Βουλὴν
και τοῦ Γεράκη τοῦ γεροῦ και τοῦ Βιτάλ' ἡ σύραξις,
κι' ἄλλα πολλὰ μαλλωμάτα, ποῦναι διαβόλου πείραξις.

Ὡς τώρα μὴ γνωρίζοντες μ' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
τὸν φάρον τὸν σωτήριον,
ποῦ ἀβάσολο θὰ φθάσωμε καὶ ποῦ θὰ καταστήσωμε,
κί' ἐνθ' μᾶς ἐρωτοῦν πολλοὶ
ἂν εἶναι σταυλὸς ἡ Βουλὴ,
καλὰ καλὰ δὲν ζέρομε τί πέπει ν' ἀπαντήσωμε.

Βαθὲς τῆς ρητορικῆς τὴν ἀρουραν ὀργώσαντες
καὶ φύλλους καλλιγώσαντες,
ἀκούσαντες τὰς ἀπειλὰς τοῦ Ράλλη τὰς ἀγρίας
ὅτι δὲν δέχεται φραγμὸν κατὰ τῆς ρητορείας.

Καὶ δικαίωσαντες κί' αὐτὸν
μετὰ τὸν ἄλλον βουλευτῶν,
κί' ὅποταν βάλουν πρόγωμα 'στὸν λόγον τοὺς χειμάρρους,
κί' ὅταν σ' ὀρίσουν, Φασουλῆ, πῶς θὰ 'μυλῇς τὸς, τότε
καλὰ δεξιμάτα 'στοῦ Κρούμου τοῦ; Βουλευτῶν,
τότε δὲν ποῦ χρειάζεται καὶ Σύνταγμα καὶ γλῶσσα.

Καὶ κόψε τὴν ὥς ἀηδῇ
κί' ὥς ἐνα κρέας ἀδρανές,
καὶ πέταξέ τιν' ὅπου δεῖ
καὶ γίνου παλκοκαρφεές.

Βλέποντες κόπους ζηλευτοῦς,
μοῦτρα Κομπογιαννίτικα,
βλέποντες πάλι τοὺς κρυφτοῦς
καὶ ἄλλα μακαρίτικα,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν μετὰ τὸν βουλευτῶν
τὸν νέον σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς—Συνόρων.

Φ.—Πιστεύοντες ὡς ἀληθεῖς ἀρχαίαι ἀγυρτεῖαι,
ἀκούοντες καὶ συνεχεῖς ἐνστάσεις ἀπαρτίας,
βλέποντες μὲ νοχέλειαν χελώνας νοχελῆς
πῶς τὸν μεγάλων πύθων μακρὴ κρίσις πλησιάζει,
κί' ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες κλητῆρες τῆς Βουλῆς
ζητοῦν τὸν Προβελέγγιον, κί' αὐτοὺς ἀποουσιάζει.
Εἰς τοῦ Σουρῆ καθότανε μὲ δράματα 'στὸ χέρι
κί' ἀπέζω μὲ τὴν ἀμαξία τοῦ κἀνανε καρτέρι.

Τὸν σκυλοπόνηζα βλέποντες νὰ θανατώνῃ σκύλους,
τὸν φάρον τὸ μαρτύριον,
καὶ τὸ συλλαλητήριον,
ποῦ γίνηκε στοὺς Στύλους.

Ἰδόντες καὶ τῆς μεζίκνας τὸν ἀρχηγὸν τὸν γέροντα
παράποτε μαρμαίροντα,
ποῦ μόλις ἐκ τῆς Κηφισοῦς ἀνδροβιθὴς ἐγύρισε
'ὄγῃκε 'στὸ μπαλκονάκι του κί' ἔλος ὁ δρόμος 'μύρισε
τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου
τῆς ἐθνοσωτηρίου.

Ἀκούσαντες τοῦ Θεωδωρῆ τὸν λόγον τὸν σωτήριον
πρὸς τὸ συλλαλητήριον,
κί' ἐπευχθέντες ὅλοι μας ἐξ ὅλης μας ψυχῆς
κί' ἄλλους ὁμοίους ὡς αὐτὸν νὰ βγάλῃ συνεχεῖς,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν μετὰ τὸν βουλευτῶν
τὸν νέον σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς—Συνόρων.

Π.—Βλέπων μὲ ρίμας τοῦ Ρωμοῦ πῶς πάσχω καὶ πονῶ,
κί' ἀμέσως δίχως κἀνανὸς τὴν ἀδεῖαν νὰ πάρω
λοῦστρος σὺν τὸν Λουκόπουλο θὰ τρέξω νὰ γενῶ
ἀλουστραρίστων βουλευτῶν τὰ μούτρα νὰ λουστάρω.

Βλέπων καιροὶ πῶς ἐθῆσαν γὰρ τὸ καρβέλι κρίσιμοι
καὶ πρέπ' εἰς λούστρους ντιστεγὰ προσοδοφόρος νίκη,
καὶ τῆς Βουλῆς οἱ ῥήτορες νὰ γίνουν ἰλλουστρίσιμοι
κί' ἡ Δόξα νὰ λαμποκοπῇ τοῦ γένους μὲ βερνίκι.

Πρὸς τοὺς Βουλευτῶν κρᾶζοντες: Ἱερᾶστε καὶ τρέμετε,
κί' οὐκί καὶ τρεῖς ἀλλοίμονοι σὲ σὰς, συφορμασμένοι,
βλέποντες κί' ἡ Κυβέρνησις τοῦ λουστρινιοῦ νὰ κρέμεται
σὺν μὲ μηλίτσα 'στὸ γκρεμὸ τὰ μῆλα φορτωμένα,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν μετὰ τὸν βουλευτῶν
τὸν νέον σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς—Συνόρων.

Βλέποντες πῶς ἐθύμωσαν τὸν βουλευτῶν τὰ πλῆθη
γιατὶ 'στὸν σιδηρόδρομο Βουλῆ δὲν προσελήθῃ.
Βλέποντες πρακτικὸν μέσο σὲ τέτοιας ὥρας
κί' αὐτὸ τὸ κᾶζο κρίνοντες καὶ σοβαρὸ κί' ἀστείο,
ἀφοῦ προσελήθεις ἐλαβὰν τῆς Ἀλεπούς Σινιόρας,
ποῦ 'στοῦ Γρανάκη καθόταναι τὸ Ζαχαροπλαστεῖο,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν ἄνευ τὸν βουλευτῶν
τὸν νέον σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς—Συνόρων.

Φ.— Βλέπε φύσιν τῆς Ἑλλάδος!
νὰ κί' ἀγροὶ μὲ καλαμπόκια,
καὶ 'στὴν ἔκκριν τῆς κοιλιάς
Νύμφην Σάτυρος διώκει.

Τί καλὰ νὰ ταξειδεύῃς
καὶ λεπτὸ νὰ μὴν 'ξωδεύῃς,
τί καλὰ νὰ τρεῖς, νὰ πῆνῃς
μ' ὄρεξιν καὶ προθυμίαν,
καὶ μεταλλικὴν καμμίαν
γὰρ τὸ ζεῖναι νὰ μὴ δίνῃς,
κί' ἂν καὶ μὲ σαρανταπέντε κί' ἂν καὶ μὲ πενήντα κἀνῃ
τίποτ' εὖ νὰ μὴ σὲ μέλη, κί' οὐτε κρίσις νὰ σὲ σᾶνῃ.

Π.—Ζήτω Ζή' ὁ Θεοτόκος... Ἱερᾶτρέμ, Βουλευτῶν...
δίχως κράνος, δίχως δόρυ,
μὲ μπαστούνι, μὲ καστόρι,
καὶ τὸν Καστορέ Ζαχίμ πᾶει μὲς 'στὴν Καστοριά.

Φ.—Σὺ δὲν πρέπει μὲ τοὺς ἄλλους, Περικλέτο κακομοῖρην,
νᾶλθῃς 'στοῦ σιδηρόδρομου τὸ μεγάλο πανηγύρι.
Ἐσὺ πρέπει νὰ καθίσῃς 'στὴν βοήν τῆς πρωτεύουσας,
κί' ἂν ὁ Θεωδωρῆς πάλι
λόγο 'τὸ μπαλκόνι βγάλῃ,
πρέπει νὰ μ' ἀνακληρώσῃς καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Π.—Καλὰ λές, βρέ Φασουλῆ μου, πρέπει κἀποὶος μὰς νὰ
στῇς Ἀθήνας τὸ καμίνι. [μείνῃ]
Νά! λοιπὸν κατραπαχιάς
καὶ καμπόσιος χαστουκιᾶς,
καὶ μονάχος σὺρε τώρα τὴν πανηγύριν νὰ 'δῃς,
καὶ χαρίεττα μου Θεβαΐους, Λειβαδίτας, Χαλκιδεῖς.